

De cōmendatione sacre scripture Nico. de lyra pro. iugis

In nomine sancte trinitatis incipit plogus primus venerabilis fratris Nicolai de Lyra ordinis seraphici Francisci: de cōmendatione sacre scripture in generali.

Ec omnia libera vite tē. Ecc. xxiiij. sūm q̄ dicit beatus Gregorius. Homel. xxv. euangeliorum: Temporalia vita eterne vite cōparata: mors ē poti⁹ dicēda q̄ vita. Scie x̄ a phylosophis tradite ordinātur ad finem consequendū in presenti vita. q̄ scientie practice ab eis tradite ordinant ad felicitatem politicā: loquendō de politia presentis vite. Similiter scietie speculatiue ordinant ad felicitate contemplatiue: loquendo de cōtemplatiōne que potest haberi in vita p̄senti: q̄ p̄ viam nature que dependet ex fantasmati. Unde dicit. iij. de Alio. q̄ intelligentib⁹ nobis necesse est fantasmatā similiū speculari. q̄ talis speculatiōne dicit ibidē: q̄ intelligere corrumpt⁹ in nobis: quodā intert⁹ corrupto. Sacra enī scripture ordinat ad felicitatē vite future quā phylosophi nescierunt: sūm q̄ dicit beatus Hieronym⁹ in epistola ad Paulinū d' omnib⁹ sacre scripture libris: Hoc doctus Plato nesciret: hoc demosthenes eloquēs ignorauit. Ex quib⁹ cōcludit q̄ libri a phylosophis descripti continētes scientias ordinatas ad finē in hac tali vita tantumō naturaliter cōsequendū vite si cōparent ad librios sacre scripture: q̄ ordinat ad finē eterne vite: magis sūt dicendi libri mortis q̄ vita. sūt liber continēs sacram scripturam: que licet in multis libris pluribus diuidat: sub vno tñ libro atque: qui noī generali liber vite p̄prie nominat: sūm q̄ dicit in verbo p̄assumpto: Hec omnia tē. in quo sacra scripture q̄dupliciter describit sūm quattuor excellentias quibus oēs scripturā alias excellit. Primo enī describit ut singularis eminentie: qd̄ nota p̄nomē singulare cum dicit: hec. Secundo describit ut generalis cōtinentie: qd̄ ostendit singularium vniuersale cū dicit: omnia. Tertio ut specularis intelligentie: qd̄ denotat conditio libri cuz dicit: liber. Quarto ut salutaris efficacie: qd̄ ostendit p̄secutio finis intenti cum dicit: vite. Circa primū sciendū q̄ vna scientia eminentior est altera seu honorabilior: duplii de causa: vt habetur. i. de Alio. Una est: q̄ est d' nobilitate subiecto. Alia: q̄ p̄cedit certiori modo. Et ppter vtrāq̄ sacra scripture q̄ p̄prie theologia dicit: cū ipsa sola sit textus huius scientie omēs scietias alias ancellit. Primo q̄ habet dēu. p̄ subiecto qui est in summo totū nobilitatis: ppter qd̄ nota p̄ theologia: quasi sermo de deo. Secundo: q̄r p̄cedit modo certiori. Alle enī scientie humana repte p̄cedit q̄ inuestigationē rōnis humane: in q̄ quidē p̄cessu licet nō sit error q̄tū ad cognitionē p̄morū p̄cipio p̄ q̄ sunt p̄ se nota: sūm q̄ dicit. iij. Metaph. In forib⁹ q̄s delinquet: tñ in deductiōne p̄clusionū ex principijs potest esse error: maxime q̄tū ad p̄clusiones a primis principijs longinuas. vñ t̄ in tali p̄cessu oēs phylosophi innitentes tñ hūa: ne inuestigationi inueniunt errasse. t̄ ideo de singulari eminentia hui⁹ scientie dicit Deu. iij. Hec est sapientia vestra et intellect⁹ corā populis. Sapientia enī dicit p̄prie illa scientia que considerat altissimas causas: vt habetur. i. Metaph. Sacra x̄o scripture habet dēu. p̄ subiecto: vt dictu⁹ est: qui ē priua causa simpliciter omniū: t̄ ideo p̄prie dicit sapientia. sūt conuenienter addit⁹ vestra. ad distinguendū sapientiā sanctiorū seu catholicorū: que est ipsa sacra scripture: a sapientia phylosophorū. hoc potissimum in dnob⁹: videlicet in p̄prietatibus de deo cognitiōis: t̄ in fine cognitiōis. licet enī phylosophi hauerint cognitionē de deo: hoc tñ solū fuit q̄tū ad p̄prietates que de ipso p̄nt cōcludi p̄ inuestigationē rōnis. p̄cedentē ex creatur⁹: sic p̄bs. xij. Metaph. pbat eius vnitatē: et. viij. P̄bys. virtutis infinitatē: t̄ sic de similibus. Sed p̄phete et ap̄ls sancti qui hanc scripture nobis tradiderunt p̄ reuelationem sp̄issanci habuerunt cognitionē de p̄prietatib⁹ diuinis trascendentib⁹ inuestigationē rōnis: vt de pluralitate persona rum

rum t̄ earū distinctionē in vnitate essentie: t̄ consumilio. Item p̄bi cognitionē de deo habita nō ordinauerūt ad aliū finem: sed ipsam quesierūt. ppter ipm speculari tñ inq̄tū est pfectio ip̄s⁹ cognoscētis. Cognitio autē dei q̄ in sacra scripture traditur: ad hoc p̄ncipaliter que rit vt p̄ ipsam ipse speculās seu cōtemplās feras in amores ip̄s⁹ obiecti cogniti. s. dicit p̄m sup se t̄ sup oīa diligendo. t̄ ppter hoc salvator. Matth. xxiij. dicit q̄ in duob⁹ p̄ceptis charitatis tota lex pendet et. pphete. Et Apls. i. Thimo. i. Finis p̄cepti est charitas de corde puro: et p̄ciētia bona: ac fide nō ficta. Et q̄ p̄bi suo sensui innitentes hūc finem nō attenderūt: ideo errauerūt: ppter qd̄ eorū sapientia insipientia noīat: ad Ro. i. Qui cum dēu cognouissent: nō sicut dēu glorificauerūt aut gratias egerūt: sūt emauerunt in cogitationib⁹ suis: t̄ obscuratum est insipientis cor eoz: dicentes enī se esse sapientes stulti facti sunt. Sed quoniā sacra scripture nō solū excellit alias inq̄tū est de subiecto nobilior: sed etiā inq̄tū p̄cedit mō certiori: videlicet p̄ diuinaz reuelationē cui nō potest subesse falsum. ideo subdit in auctoritate p̄missa: Et intellect⁹ coam populis. Intellectus enī p̄prie dicit habit⁹ p̄ncipio: circa quē nō est error: vt iam dictū est: ppter qd̄ illud quod p̄cludit directe ex illis: iudicat simili p̄t esse verū: t̄ qd̄ inuenit eis repugnās: indicat simpliciter esse falsum. Ita similiter q̄cūd ex sacra scripture manifeste cōcludit: verū iudicat: qd̄ autē ei repugnat: falsum simpliciter reputat. t̄ ideo sacra scripture nō solū vocat sapientia: sūt etiā cum hoc intellect⁹: vñ dicit Ecc. xv. Implebit enī spū sapientie et intellectus. Et Colos. i. Impleamini agnitionē volūtatis eius in omni sapientia et intellectu tē. t̄ sic patet primuz. Circa secūdū cōsiderandū q̄ sub cōsideratione alicui⁹ scietie nō solū cadit subiectū sed etiā ea que habent attributionē ad ipm: vt habet. iij. Metaph. sicut sub cōsideratione medici nō solū cadit sanitas vel corpus sanabile: sed etiā vīna inq̄tū est indicatiōna sanitatis: t̄ portio inq̄tū est factiua el⁹: t̄ dieta inq̄tū est ip̄s⁹ cōseruatiua: t̄ sic de alijs. Omnia autē creata habet attributionē ad ipm dēu qui est huī scie subiectū: ppter qd̄ ista scientia est quodāmodo cōsideratiua omnium: in quo apparet eius cōtinentia generalis que nota in verbo p̄mit⁹ p̄assumpto cum dicit: Omnia. de quo potest exponi: qd̄ dicit: Sap. j. Hoc qd̄ cōtinet omnia scientiā habet vocis: vt sit sensus: Hoc. s. volumen sacre scripture. que licet diuidat in plures libros partiales: tamē redigunt in vno volumine qd̄ Biblia appellat. Continet oīa q̄r hec scientia est quodāmodo omni cōsideratione. Scientia habet vocis: de p̄prietate vocis est: q̄ sit verbi significatiua: et p̄prie est sacre scripture q̄ sit diuinū verbi expressiua: sūm q̄ manifeste habet Job. j. In principio erat verbum tē. Et q̄ p̄ verbum omnia facta sunt: vt ibidem subdit. ideo omnia sub cōsideratiōne huī scientie cōtinent: nō tñ sub p̄prib⁹ rationib⁹ singulorū: q̄r hoc pertinet ad scientias p̄ticulares et humanitatis inuentas. sed inq̄tū ex omnibus creatis manūdicatur in cognitionē et dilectionē dei per verā fidem charitate formataam ad quā consideratio huius scietie ordinat: vt predictū est. Et hoc est qd̄ dicit Aug. xij. de trinitate ca.). Nō vīcīs quicquid iciri potest ab homine in rebus humanis vñ plurimū supuacne vanitatis et noīie curiositatē est: huī scientie tribūs: sed illud tantumodo quo fides saluberrima que ad veram beatitudinē ducit: gignitur: nutrit: defendit et roborat. Unī t̄ Job. xvij. salvator: loquēs d' spiritu sancto cuius reuelatione tradita est hec scripture dicit: Docabit vos omnē veritatem. Slosa: necessariam ad salutem. et sic p̄tē secūdū. Circa tertiu q̄r ē intelligentia specularis. qd̄ notatur enī dicit: liber. considerandū q̄r liber habet similitudinem speculi: q̄r sicut in speculo apparent forme sensibiles: sic ē libro relucēt intelligibiles veritates. Unde et diuinā p̄scientia in qua relucēt omēs veritates liber vocatur: in quo libro legunt̄ sancti apostoli t̄. pphete qui hanc scientiā tradiderūt: et hoc est qd̄ dicit Slosa super illud Es. xxviii. Dispone domini tue tē. Slosa. Prophete in ipso libro p̄scientie dei ē quo omnia scripta sunt legere possunt. qd̄ tamen nō est sic intelligēdū: q̄r p̄phete viderint ipsam dei essentiaz que idem est cum eius p̄scientia: quia p̄pheta cognitio cū habeat enigma: eua enāt in tali visione: sūm q̄ dicit Apls. i. Cor. xij. Sed p̄ rato dicunt p̄phete in libro p̄scientie dei legiſſer: q̄r p̄ species diuinū impressas mentib⁹. pphetaꝝ t̄ p̄ lumē. ppheticū cōs proportionatum: videbant suo modo veritatem a dei scientia ad eos deriuat̄ per reuelationēz sicut intellectus possibilis virtute luminis intellectus agentis inspicit in specieb⁹ a fantasmatib⁹ acceptis sibi p̄portionabiles veritates. Nos autē qui talem cognitionē nō habemus: quia lumine propheticō illuſtrati

E De intentione auctoris

strati nō sumus: nō possumus legere in dicto libro sed in libro scripture sacre nobis tradito a prophetis. Habet tñ iste liber s̄ speciale q̄ vna l̄ra p̄tinet plures sensus. Cui⁹ ratio est: q̄ p̄ principalis huius libri auctor est ipse deus in cuius potestate est nō solum vti vocibus ad aliquid significandum: qd etiā homines facere possunt et faciunt: sed etiam rebus significatis p̄ voces vitrū ad significādū alias res: et ideo commune est omnibus libris q̄ voces aliqd significēt: s̄ speciale est huic libro: q̄ res significatae p̄ voces aliqd significēt. Sedm̄ tñ p̄m̄ significationem que est p̄ voces accipit sensus literalis seu historicus. Sedm̄ x̄o aliquam significationē que ē per ipsas res accipitur sensus mysticus seu spiritualis: qui est triplex in generali: quia si res significatae per voces referant ad significandum ea que sunt in noua lege credenda: sic accipit sensus allegorius. Si aut̄ referant ad significādū ea que p̄ nos sunt agēda: sic est sensus moralis vel tropologicus. Si aut̄ referant ad significandum ea que sunt speranda in beatitudine futura: sic est sensus anagogicus. Et dicit ab ana qd est sursum et goge qd est ductio. vñ versus: Littera gesta docet: quid credas allegoria. Moralis quid agas: quo tendas anagogia. Et istou⁹ q̄ tuor sensum potest ponit exemplum in hac dictione hierusalem: que fm̄ sensum literalē significat quandā ciuitatem que sunt quondam metropolis in regno iudee: que primo fuit fundata a melchisedech: postea per salomonē dilatata et fortificata. Sedm̄ sensum x̄o morale significat animā fidem: fm̄ quē sensus dicit Esa. lii. Consurge fede hierusalē t̄c. Sedm̄ x̄o sensum allegoricum significat ecclesiā militante: fm̄ quē dicitur Apoc. xi. Vidi ciuitatem sanctā hierusalē nouam descendētem de celo a deo parata sicut sponsa ornata viro suo. Sedm̄ x̄o sensum anagogicum significat ecclesia triumphantē: fm̄ q̄ dicitur Sal. iii. Illa que sursum est hierusalē est libera: que ē mater nostra. Et sicut positū est exemplum in una oratione: ita posset ponit in una oratione: et sicut in una ita et in alijs. Igit̄ de isto libro sub una littera s̄tinent plures sensus dicuntur. Eccl. iiij. Ecce manus missa ad me in qua erat inuolū liber et expandit illum coraz me qui erat scriptus intus et foris. Et Apo. v. Vidi in dextera sedentis sup thronum librum scriptus int̄ et foris. Scriptura exterior est sensus literalis: qui est patētor: q̄ p̄ voces immediate significatur. Scriptura aut̄ interior: est sensus mysticus vel spiritualis: qui est latentior: q̄ p̄ res significatas vocibus designat: ut p̄dictū est: et sic patet tertium.

Circa quartū in quo notatur efficacia salutaria: cum dicitur: vīte: considerandū q̄ sicut dictū est a principio: nulla alia scriptura nisi ista ducit immediate ad vitā beatam: que sola ē vita simpliciter: q̄ mortem necit. Ideo saluator: Job. v. loquens de efficacia hui⁹ sacre scripture dicebat iudeis in lege perit: Seruamini scripturas in quibus putatis vos vitaz eternam habere. Circa qd sciendū q̄ hoc verbuz putatis qd imponat falsi opinionem vel saltēm veri dubitationem: nō referuntur ad ipsam sacram scripturā que nullum falso continent: ut patet ex supradictis: nec est etiam dubium quin ad vitam perdūcat beatam: cum sit quoddam instrumentū pueniendi ad eternam felicitatem: ut patet ex verbis beati Aug. superi⁹ inductis. Sed refertur ad legisperitos scripturam sacram male exponentes: et male viventes: ppter que merito priuandi erant a consecutione beatitudinis eternae: que est finis hui⁹ scientie quā sine dubio consequunt: eam sane intelligentes: et fm̄ sanū ipsius intellectū p̄ viventes: fm̄ q̄ dicit Eccl. xxiiij. Qui elucidant me vitam eternam habebunt. Elucidat aut̄ sacra scripture in vera ipsius expositione et in sancta operatione: quia hec scripture tangit omnibus eminentior: continent perfections scientie practice et speculative. Et sic per veri cognitionem et boni operationem perducit ad vitam beatam: quam nobis concedat qui sine fine vivit et regnat.

Finit p̄m̄ plogus de cōmēdatiōe sacre scripture generali.

E Incipit prologus secundus de intentione auctoris et modo procedendi.

Ubi in dextera sedentis sup thronuz librum scriptum intus et foris Apoc. v. Sicut dictū est in prologo p̄cedēti: liber iste est sacra scripture: qui dicitur scriptus exterius: q̄tū ad sensum literalem. et interius q̄tū ad sensum mysticum et spiritualē: qui licet tripharie dividatur in generali: ut p̄dictum est: tamen sub quolibet medro potest fieri expositionū mysticarū multiplicatio in speciali: omnes tñ p̄supponūt sensum literalē tan-

q̄ funs/

q̄ fundamētū: ppter quod sicut edificiūz declinans a fundamento disponit ad ruinā: sic expositiō mystica discepans a sensu litterali: reputāda est indecens et incepta: vel saltē minus decens ceteris parib⁹: et minus apta: et ideo volentibus proficere in studio sacre scripture: necessariuz est incipere ab intellectu sensus litteralis: marime cuj et solo sensu litterali et ex mysticis possit argumentū fieri ad p̄bationē vel declaratiōe alicuius dubii: fm̄ q̄ dicit Aug. in epistola contra Vincentiū donatistā. Alter⁹ considerandū q̄ sensus litteralis a quo est incipiendū ut dictū est: videt multū obfuscatus diebus modernis: partim virtus scriptorū qui ppter similitudinē litterarū in multis locis aliter scriperunt q̄ba, beat veritas textus: partim imperitia aliquorū correctorū q̄ in pluribus locis fecerunt puncta vbi non debent fieri: et versus incepert vel terminauerūt vbi nō debent incipi et terminari: et q̄ hoc sententiā littere variatur: ut patebit in suis locis. psequendō: dño concedente: partim ex modo translationis nostre: que in multis locis aliter habet q̄ libri hebreorum. In hoc tamē valde cauendū est: q̄tū ad passus scripture veteris testamenti: qui deitate ebasti ac de cōsequētibus ad hoc loquuntur: quoq̄ aliquos iudei corrupunt ad defensionē sui erroris: put in parte declarauit in quadā q̄stione de diuinitate christi: et adhuc declarabo plenius q̄n passus tales occurrit: dho p̄cedēt. In illis aut̄ i quib⁹ nō est verisimile q̄ aliqd immutauerint: cū nec causam hoc facienti habuerit: nullū videt periculū: sed magis securitā: fm̄ dictum beati Hiero. in dubiis recurrere ad textū hebreū tanq̄ ad originale p̄ veritate textus declaranda. Scindendum etiam q̄ sensus litteralis est multū obumbratus: ppter modum exponentiū cōmūniter traditū ab alijs: qui licet multa bona dixerint: tamē parsi tetigerunt litteralem sensu: et sensus mysticos tantū multiplicauerunt: q̄ sensus litteralis inter tot expositiones mysticas interceptus partim suffocatur. Item textū i tot particulas diuiserūt: et tot cōcordātias ad suū p̄positum induerūt: et intellectū et memorā in parte confundat ab intellectu litteralis sensus animū distrahebētes. Nec igitur et similia vitare: et ponens cū dei auctorū intendō circa litteralē sensum insistere: et paucas valde et breves expositiones mysticas aliquādo interponere: licet raro. Similiter intēdo nō solū dicta doctoz catholicoz: sed etiam hebreoz locutus est rationabilius: ad declarationē sensus litteralis inducere: aliqua etiam dicta hebreoz valde absurdā aliquā: licet valde raro interponit: ad tenēndū et sequendū: sed ut per hec appareat quāta cecitas cōtigerit in israel: fm̄ dictū Pauli apli ad Ro. xi. ppter qd etiā dictis hebreoz nō est inherēndū: nisi q̄tū rationi consonant et littere et veritati. Item omisiss. plogis: a principio Ben. incipiam: tū q̄ residū vite mee nō credo ad expositionē totū sacre scripture sufficere: et ideo nolui in exponentis dictis beati Hierony. vel alterius cuiuscumq̄ doctoris imorari: tum qd dicti prologi parū faciunt ad intellectū librorū sequētiū: ut mihi videtur: tum quia vñus alius frater videlicet Brito oī ordine nostro plogos Biblie valde sufficiēter exposuit: quod opus habet cōmūniter: et ideo intendere iterū expositionē dictorū prologoz nō mihi necessariū v̄ debatur. Aliquotū tñ librorū prologos exposuit: sup quos scripti ante q̄tū a libro Beneli inchoarem. Postremo q̄ nō sum ita perit in lingua hebraica vel latīna quin i multis possim decifere: ideo p̄fector q̄ nihil intendō dicere assertiū seu determinatiū nili q̄tū ad ea que manifeste determinata sunt p̄ sacram scripture vel ecclesiā auctoritatem: cetera x̄o oīa acceptant tangit scholastice et p̄ modū exercitij dicta: ppter qd omnia dicta et dicēda suppono correctioni sancte matris ecclesie: ac cuiuslibet sapientis: pium lectorē et charitatiū flagitans correctorē. Verūtamen ante q̄tū descendā ad expositionē litterē: premitto se ptem regulas exponentiū sacram scripture quā tangit. Isti. i. libro de summo bono ca. xx. et vocantur iste regule ab aliis quibus claves: quia p̄ eas intellectus scripture aperitur in multis. Prima est de domino iesu christo et eius corpe mystico quod est ecclesia: quia ppter cōnexiōne capitū ad corpus sacra scripture sub vñō contextū quasi sub eadē persona aliquādo loquit̄ de vtrōq; et de vñō trānsiens ad allud: vñō b̄ gratis